

Sygn. akt I ACa 208/15

I ACz 312/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Uznańska
Sędziowie:	SSA Anna Kowacz-Braun SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa A. P. (1)

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę zadośćuczynienia

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 30 października 2014 r. sygn. akt I C 431/14 oraz jego zażalenia na orzeczenie zawarte w punkcie III sentencji tego wyroku

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) **w punkcie II w ten sposób, że wymienioną w punkcie I kwotę 21.958 zł podwyższa do kwoty 41.958 zł (czterdzieści jeden tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt osiem złotych),**

b) **w punkcie III poprzez nadanie mu treści: „koszty procesu między stronami wzajemnie znosi”;**

2. w pozostałym zakresie apelację oddala;

3. umarza postępowanie zażaleniowe;

4. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 841,50 zł (osiemset czterdzieści jeden złotych 50/100) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt : I ACa 208/15

I ACz 312/15

UZASADNIENIE

A. P. (1), w pozwie skierowanym przeciwko (...) SA w S. [obecnie (...) SA w S.] domagał się zasądzenia kwoty 80 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2014r , tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznał na skutek śmierci córki M. , która zginęła na skutek obrażeń ciała doznanych w wypadku drogowym , którego sprawcą był J. P. , będący ubezpieczonym u strony pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Ponadto domagał się przyznania od przeciwnika procesowego sumy skapitalizowanych odsetek od tego świadczenia za okres pomiędzy 23 kwietnia 2013r a 3 lutego 2014r , jak również obciążenia go kosztami postępowania.

W motywach żądania wskazał , że zmarła w wypadku córka była dla niego oparciem, które nagle i w tragicznych okolicznościach stracił , co wywołało po jego stronie krzywdę w znacznych rozmiarach , której nie zrekompensowało dostatecznie wypłacenie przez ubezpieczyciela sprawcy wypadku sumy 20 000 złotych. Dopiero przyznanie na jego rzecz dalszego świadczenia z tego tytułu, w rozmiarze dochodzonym pozwem , spełni podstawą funkcję zadośćuczynienia, jaką jest kompensacja doznanego przezeń uszczerbku o charakterze niemajątkowym.

Strona pozwana , nie negując zasady swojej odpowiedzialności za wyrównanie krzywdy powoda , domagała się oddalenia powództwa oraz obciążenia A. P. (1) kosztami postępowania , podnosząc , że kwota przez niego dochodzona jest wygórowana i nie uwzględnia sytuacji w jakiej znalazł się on po śmierci córki.

W ocenie ubezpieczyciela nadal funkcjonuje on w rodzinie , ciepłym i przyjaznym środowisku , mogąc liczyć na wsparcie tak żony jak i syna , co istotnie ogranicza następstwa śmierci M. P. w jego sferze psychicznej. Zatem przyznana dotąd przez pozwaną zakład ubezpieczeń suma 20 000 złotych, w pełni realizuje kompensacyjną rolę jaką ma przede wszystkim zadośćuczynienie.

Wyrokiem z dnia 30 października 2014r , Sąd Okręgowy w Kielcach :

- zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 21 958 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2014r [pkt I],
- oddalił powództwo w pozostałej części [pkt II] ,
- zasądził od powoda na rzecz strony przeciwnej sumę 1 567 złotych tytułem części kosztów procesu [pkt III],
- nakazał pobrać od (...) SA w S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 1 163 złote, tytułem części opłaty od pozwu od której A. P. (1) był zwolniony [pkt IV] oraz
- nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Kielcach sumę 1500 złotych , tytułem brakującej części tej opłaty , odstępując od obciążania powoda dalszą jej częścią [pkt V sentencji wyroku.]

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

W dniu 22 maja 2008r , w miejscowości K. , pozostający w stanie nietrzeźwości J. P. , prowadząc samochód osobowy marki V. (...) , nie zachował zasad bezpieczeństwa i zjeżdżając na lewy pas drogi , uderzył w prawidłowo jadący samochód O. (...) , prowadzony przez M. P..

Na skutek doznanych w zderzeniu pojazdów obrażeń ciała , kierująca O. zmarła w dniu następnym , w szpitalu w S..

Kierujący samochodem Passat był w chwili wypadku ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

J. P. został , prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S.z dnia 25 listopada 2008r , w sprawie o sygnaturze II K 98/08 , skazany za przestępstwo z art. 177 §2 w zw z art. 178 §1 kk.

M. P. w chwili śmierci miała 26 lat. W 2007r ukończyła studia licencjackie w Akademii (...) w K. na kierunku marketing i zarządzanie. W czasie tych studiów , a także zaocznych studiów inżynierskich mieszkała razem z rodzicami i bratem w miejscowości W..

Później pracowała w sklepie , w charakterze sprzedawcy , część osiąganego dochodu przekazując rodzicom , na koszty prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego.

Powód w chwili śmierci córki miał pięćdziesiąt pięć lat. Pracował w charakterze kierowcy w miejscowej piekarni za wynagrodzeniem netto odpowiadającym najniższej płacy krajowej .

Przez okres dwóch tygodni po śmierci M. przebywał na urlopie , a następnie wobec tego , że jego pensja stanowiła jedyne źródło utrzymania całej rodziny , powrócił do pracy. Zarówno on jak i matka zmarłej , A. oraz brat P., przez okres dwóch od wypadku korzystali z pomocy specjalisty psychiatry , przyjmując zalecone środki uspokajające.

W chwili obecnej powód nadal pracuje w piekarni za wynagrodzeniem 1200 złotych miesięcznie netto , matka zmarłej pracuje w sklepie , a brat jest osoba bezrobotną.

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynika , że -powód zgłosił swoje roszczenie z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę ubezpieczycielowi sprawcy wypadku , który wypłacił mu z tego tytułu sumę 20 000 złotych.

Rozważania prawne rozpoczął Sąd I instancji od oceny , że roszczenie powoda , oparte na normie art. 448 kc w zw z art. 24 §1 kc , jest co do zasady usprawiedliwione albowiem pomiędzy ojcem a córką istniała przed jej zgonem silna emocjonalna więź rodzinna , która została w sposób gwałtowny , w tragicznych o[okolicznościach zerwana, wywołując u A. P. (1) krzywdę podlegającą wyrównaniu poprzez świadczenie z tytułu jej zadośćuczynienia.

Rozważając zakres tego wyrównania , obciążającego stronę pozwaną , wyraził pogląd zgodnie z którym określenie sumy właściwie wyrównującej ten uszczerbek jest trudne z uwagi na; po pierwsze jego nieuchwytność a po wtóre na to , iż w istocie żadna suma nie jest w stanie do końca właściwie dokona tego rodzaju rekompensaty. Równocześnie jednak stwierdził , że kwota ta powinna mieć charakter jedynie symboliczny , będąc raczej środkiem dania pokrzywdzonemu satysfakcji.

Podniósł także , iż skala cierpienia wywołanych następstwem zdarzenia drogowego w postaci śmierci M. z uwagi na upływ czasu od daty wypadku [na datę orzekania sześć lat] zdecyduje o jej ograniczonym wymiarze.

W konkluzji uznał , że uwzględniając okoliczności ustalone w postępowaniu , a dotyczące sytuacji osobistej A. P. (1) już po śmierci córki , odniesione także właśnie do czasokresu jaki upłynął od jej zgonu , właściwą kwotą realizującą kompensacyjną rolę zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby najbliższej jest kwota 40 000 złotych.

Zatem , uwzględniając , iż powód otrzymał już wcześniej od ubezpieczyciela sprawcy wypadku sumę 20 000 złotych , świadczenie dodatkowe nie może przekroczyć kolejnych 20 000 złotych.

Oceniając zasadność roszczenia z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie po stronie ubezpieczyciela w jego spełnieniu , Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał , że A. P. (1) zgłosił roszczenie z tytułu zadośćuczynienia wobec zakładu ubezpieczeń w dniu 2 kwietnia 2013r. Zatem strona pozwana miała obowiązek wypłacić mu je w terminie 30 dni od tej daty tj. do 2 maja 2013r. Od dnia następnego (...) SA pozostało w opóźnieniu w jego wykonaniu , przy czym nie w zakresie sumy 30 000 zł , jak wskazywał powód ale 20 000 złotych. Wobec tego uznał , że świadczenie z tytułu skapitalizowanych odsetek należne mu jest , w kwocie 1958 zł , będąc pochodną wskazanej wielkości i okresu

opóźnienia pomiędzy 3 maja 2013 i 3 lutego 2014r , którą to datę jako końcową okresu opóźnienia, powód wskazał, motywując w pozwie ocenianie żądanie.

Co do kwoty przyznanego w wyroku [dodatkowego] świadczenia uznał , iż należne jest z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu , tj. 10 lutego 2014r.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, Sąd Okręgowy oparł na normie art. 100 kpc, przy przyjęciu , że A. P. (1) uległ w procesie w zakresie 75 % dochodzonego roszczenia , co uzasadniało obciążenie go na rzecz pozwanej z tytułu kosztów procesu, sumą 1 576 złotych.

Obciążając powoda kwotą nie poniesionej przezeń opłaty sądowej od pozwu , [poza ta jego częścią od której uiszczenia był zwolniony] ocenił , że właściwym było określenie jej wysokości w wymiarze 1500 złotych. W pozostałym zakresie tego obowiązku uwolnił powoda od niego , stosując art. 102 kpc i stwierdzając , że jego szerszy zakres , pozbawiłby znaczenia ekonomicznego kwotę przyznaną mu z tytułu wyrównania poniesionego przezeń uszczerbku.

W terminie wskazanym przez art. 394 §2 kc powód złożył zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach procesu , zawarte w punkcie III zaskarżonego wyroku / k. 89-91 akt / i opierając je na zarzucie naruszenia art. 102 kpc , w następstwie jego niezastosowania, domagał się zmiany tej części wyroku poprzez nie obciążanie go na rzecz strony przeciwnej wskazana w nim sumą 1567 złotych.

W motywach środka odwoławczego , odwołując się z jednej strony do bardzo złej sytuacji materialnej powoda , która uzasadniała m. in. zwolnienie go uprzednio w części od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych a z drugiej do samego charakteru roszczenia zgłoszonego w pozwie , wskazywał , że zasada słuszności usprawiedliwia nie obarczanie go tymi kosztami.

Akcentował przy tym , że już dotychczasowe obowiązki finansowe związane ze wszczęciem i prowadzeniem sporu na drodze sądowej wywołało trudności w codziennym funkcjonowaniu całej rodziny. Po wtóre zaakcentował , że ciężar ten przyniesie dla powoda istotniejsze , negatywne skutki aniżeli te , które miałyby dotyczyć Towarzystwa (...), w sytuacji gdyby nie uzyskało świadczenia z tego tytułu od pokrzywdzonego.

Odpowiadając na zażalenie strona pozwana , kwestionując trafność podniesionych argumentów stała na stanowisku , iż brak jest dostatecznych podstaw do sięgania w sytuacji faktycznej ujawnionej w sprawie , w zakresie rozliczenia pomiędzy stronami sporu kosztów procesu , do wyjątkowej normy jaką jest przepis art. 102 kpc.

Wnosiła również o przyznanie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Zachowując ustawowy termin , określony przez art. 369 §1 kpc , powód złożył także apelację od wyroku z dnia 30 października 2014r.

Ponieważ jej treść w części odnoszącej się do jej zakresu , zważywszy na brzmienie zawartych w niej wniosków o zreformowanie orzeczenia Sądu I instancji oraz wcześniej złożone zażalenie w przedmiocie kosztów procesu , do których odnosiła się także apelacja , pełnomocnik procesowy powoda został wezwany do usunięcia tych wątpliwość. / k. 137 v akt /

W piśmie odpowiadającym na to wezwanie pełnomocnik A. P. (1) wskazał , że zaskarża wyrok Sądu Okręgowego jedynie w zakresie nie uwzględnionej części roszczenia z tytułu zadośćuczynienia [60 000 złotych] , a środek odwoławczy nie jest wymierzony przeciwko rozstrzygnięciu odnoszącemu się do świadczenia z tytułu skapitalizowanych odsetek. Z pisma precyzującego wynika także , że powód kwestionuje apelacją również orzeczenie dotyczące kosztów procesu [pkt III sentencji zaskarżonego wyroku]

Na rozprawie apelacyjnej , bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, pełnomocnik powoda podtrzymał także uprzednio złożone zażalenie / k. 144 v akt /

Tak sprecyzowana, co do zakresu i wniosków , apelacja została oparta na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy , a to :

a/ art 233 §1 kpc , w następstwie nietrafnego , pozostającego w sprzeczności z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego , przyjęcia , iż odczuwalne na skutek śmierci córki cierpienie psychiczne ojca nie jest znaczne , nawet w sytuacji gdy od daty zgonu do chwili orzekania minęło sześć lat ,

b/ art. 278 §1 kpc w zw z art. 217 §2 kpc jako następstwa nie uwzględnienia wniosku apelującego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa , brak której istotnie wpłynęło na wadliwe , poprzez zaniżenie , określenie przez Sąd Okręgowy wysokości , przyznanego ojcu zmarłej zadośćuczynienia,

- naruszenia prawa materialnego a to art. 448 kc w zw z art. 24 §1 kc , wobec wadliwego zastosowania tej normy i wyrażenie oceny , iż suma 40 000 złotych właściwie rekompensuje krzywdę , która była - i jest nadal - udziałem A. P. (1), mając swoje źródło w negatywnych przeżyciach psychicznych spowodowanych śmiercią córki,

W oparciu o te zarzuty powód, ostatecznie, domagał się zmiany wyroku Sądu Okręgowego poprzez przyznanie na jego rzecz dalszej sumy 60 000 złotych zadośćuczynienia oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami procesu należnymi powodowi za obydwie instancje.

Odpowiadając na apelację strona przeciwna wniosła o jej oddalenie jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw i przy aprobachie zarówno do ustaleń faktycznych jak i oceny prawnej roszczenia powoda , wyrażonej przez Sąd Okręgowy , domagała się również obciążenia A. P. (1) kosztami postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację i zażalenie Sąd Apelacyjny rozważył:

Wobec złożenia przez powoda najpierw zażalenia na orzeczenie o kosztach procesu zawarte w wyroku Sądu I instancji , a następnie objęcie tego rozstrzygnięcia również apelacją wniesioną później , każe odpowiedzieć na pytanie o znaczenie takiego sposobu postępowania A. P. (1) dla skuteczności samego zażalenia , złożonego w ustawowym terminie .

Sąd II instancji stanął na stanowisku , że w sytuacji , gdy zażalenie odpowiada wymaganiom formalnym oraz zostało wniesione w ustawowym terminie , późniejsze wniesienie apelacji , której zakresem objęto ten sam przedmiot / koszty procesu / , wynikająca stąd konkurencyjność środków odwoławczych złożonych przez tę samą stronę nie skutkuje następczą niedopuszczalnością pierwszego z nich , czasowo wcześniejszego , skoro w dacie jego wnoszenia był on środkiem wyłącznym , prawnie dopuszczalnym, zatem podlegającym merytorycznemu rozpoznaniu.

Złożenie później apelacji / także spełniającej wymagania formalne oraz fiskalne i podlegającej rozpoznaniu przez Sąd II instancji/ , której zakres obejmuje m. in. ten sam przedmiot co zażalenie powoduje , iż zasada jedności / jednolitości/ środków odwoławczych wnoszonych przez tę samą stronę wykluczająca ich wzajemną konkurencję skutkuje tym , że wydanie przez Sąd Apelacyjny orzeczenia na skutek rozpoznania zażalenia , należy ocenić jako zbędne , skoro kwestia merytorycznej poprawności orzeczenia o kosztach procesu , zawartego w wyroku , będzie przedmiotem oceny w ramach rozstrzygnięcia o apelacji powoda.

W konsekwencji, postępowanie zażaleniomowe zostało umorzone na podstawie art. 355 §1 kpc w zw z art. 397 §2 i 391 §1 kpc. [pkt 3 sentencji wyroku]

Apelacja A. P. (1) jest natomiast częściowo uzasadniona , prowadząc do zreformowania objętego nią orzeczenia Sądu Okręgowego , [uwzględniając jej zakres], w sposób wskazany w punkcie 1 sentencji wyroku.

Nie ma racji powód, podnosząc zarzuty procesowe.

Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 §1 kpc wymaga od strony odwołującej się do niego, wykazania , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów , że ich ocena przeprowadzona przez Sąd , a co za tym idzie, także

sposób dokonania opartych na niej ustaleń faktycznych nie da się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego czy regułami logicznego rozumowania. Nie jest przy tym wystarczające, aby strona przeciwstawiła faktom ustalonym przez Sąd, własnej wersji zdarzeń, jej zdaniem prawdziwych, które są różne od tych faktów na których Sąd oparł kontrolowane instancyjnie rozstrzygnięcie.

/ por. bliżej w tej kwestii, powołane dla przykładu, orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001r, sygn. IV CKN 970/00 i z dnia 6 lipca 2005, sygn.. III CK 3/05, obydwie powołane za zbiorem Lex nr 52753 i 180925/

Biorąc pod uwagę motywy jakimi apelujący posłużył się by zarzut ten uzasadnić, należy go odeprzeć po pierwsze dlatego, że polemika z oceną dowodów jak i ustaleniami dokonanymi na jej podstawie nie jest zbudowana na wskazanych zasadach polemiki merytorycznej. Po wtóre i przede wszystkim, analiza treści uzasadnienia apelacji w tym zakresie przekonuje, że zarzut ten nie ma charakteru samodzielnego w tym znaczeniu, iż w istocie nie służy podważeniu oceny dowodów czy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy ale wzmocnieniu argumentacji, przemawiającej za trafnością zarzutu prawnomaterialnego naruszenia przez Sąd normy art. 448 kc w zw z art. 24 §1 kc, w postaci określenia wysokości świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, należnego A. P. na zbyt niskim, zważywszy na rzeczywisty zakres krzywdy, poziomie.

Nietrafnie powołuje apelujący naruszenie art. 278 §1 kpc w zw z art. 217 §2 kpc.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy trafnie nie uwzględnił wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa.

Po pierwsze należy zawrócić uwagę, że zakres tezy dowodowej, którą określił wniosek dowodowy o jej przeprowadzenie / por k. 2 akt / był taki, że to nie biegły z zakresu psychologii ale biegły psychiatra byłby właściwym specjalistą, który powinien taką opinię ewentualnie przygotować, szczególnie, że jak wynika z ustaleń poczynionych w sprawie, pod opieką specjalisty z tej dziedziny medycyny, powód pozostawał po śmierci córki przez okres około dwóch lat.

Po wtóre sięganie po ocenę specjalisty było o tyle także niezasadne, że te dane faktyczne dotyczące uprzedniego i aktualnego stanu psychicznego powoda, pozostającego w związku z następstwami śmierci córki, a także dalszego ich wpływu na życie powoda w przyszłości, mógł ocenić i ocenił samodzielnie Sąd na podstawie doświadczenia życiowego i logicznego wnioskowania.

Uznanie, że żaden z zarzutów procesowych nie jest usprawiedliwiony ma tę konsekwencję, że ustalenia, które Sąd I instancji uczynił podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku, jako dokonane poprawnie i kompletne oraz niesprzeczne z treścią materiału procesowego, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Przechodząc do zarzutu prawnomaterialnego należy uznać go za trafny, a taka jego ocena prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku.

Przyznanie świadczenia z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę spowodowanej śmiercią osoby najbliższej na skutek której została w sposób gwałtowny i często w tragicznych okolicznościach, zerwana szczególnie silna więź emocjonalna, traktowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako dobro osobiste podmiotu pokrzywdzonego doznające w ten sposób uszczerbku zachowaniem sprawcy deliktu, co oczywiście, nigdy nie usunie wszystkich następstw wynikającego stąd uszczerbku.

Już chociażby z tego powodu, że jest on z natury swojej nie wymierny i charakterystyczny swoim rozmiarem dla każdego człowieka indywidualnie.

Nie jest to możliwe także i dlatego, że przyjęty przez ustawodawcę sposób jego wyrównania - poprzez zapłatę jednorazowo kwoty pieniężnej - jest w sposób oczywisty - niedoskonały, mogący jedynie prowadzić do złagodzenia jej skutków.

Tym nie mniej , rzeczą Sądu , w okolicznościach danej sprawy , jest zdecydować , czy oraz w jakim wymiarze , by jak najpełniej zrealizować kompensacyjną funkcję zadośćuczynienia , świadczenie z tego tytułu jest pokrzywdzonemu należne.

Wobec tego zupełnie nietrefnym jest zapatrywanie Sądu I instancji , wyrażone w motywach zaskarżonego wyroku , zgodnie z którym zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wywołaną następstwami zgonu osoby najbliższej , ma mieć wymiar jedynie symboliczny , a jego celem jest jedynie danie dotkniętemu krzywdą satysfakcji.

Wyjście z takich , wadliwych założeń , skutkowało nietrafną oceną prawną dotyczącą zarówno rozmiaru samej krzywdy A. P. (1) , wywołanej konsekwencjami tragicznej śmierci córki , ale także , w konsekwencji , także nieprawidłowym określeniem tego , jaka wysokość świadczenia , stanowić będzie właściwą jej rekompensatę . Skala tego zaniżenia w zaskarżonym orzeczeniu , jest przy tym na tyle znaczna , że uprawnia Sąd II instancji by , przy uznaniu trafności omawianego zarzutu , dokonał korekty jej wysokości.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie dają dostateczną podstawę do stwierdzenia , że powód współtworzył wraz z żoną , synem oraz córką dobrze funkcjonującą , klasyczną rodzinę , w której wzajemne relacje , wyzbyte nieprawidłowości , zbudowane były na społecznie ugruntowanych i aprobowanych wartościach w tym na regule wzajemnego wspierania się jej członków , podziale obowiązków i wzajemnym zaufaniu.

Że tak właśnie było , przekonuje okoliczność , że M. P. , pracując zawodowo , partycypowała w kosztach utrzymania wszystkich najbliższych , przekazując rodzicom część dochodów na potrzeby wspólnego gospodarstwa domowego . Także na to zatem wsparcie mógł liczyć powód , którego przede wszystkim obciążał obowiązek utrzymania rodziny z niewielkiej pensji uzyskiwanej w piekarni.

Córka powoda legitymowała się wyższym wykształceniem zatem rodzice mogli , w sposób usprawiedliwiony , liczyć , że również w przyszłości , gdy podejmie pracę zgodną z kierunkowym wykształceniem , osiągać będzie większe powodzenie finansowe , także uczestnicząc , w większym niż dotąd wymiarze , w utrzymaniu domu , zastępując w tym zakresie , posuwającego się w latach , powoda . Będzie rodzicom przy tym służyć opieką i w wsparciem w starszym wieku.

Realizacja tych założeń na przyszłość , a także ukształtowany od dłuższego czasu układ wzajemnych relacji w rodzinie , legł w gruzach w jednym momencie , kiedy to pijany J. P. , spowodował śmierć prawidłowo jadącej córki powoda.

Śmierć ta- z całą pewnością - wywołała u A. P. (1) krzywdę rozumianą jako splot negatywnych przeżyć psychicznych wywołanych tragicznym zgonem najbliższej osoby , której rozmiar należy ocenić jako znaczny , przy tym mający znaczne nasilenie , co najmniej przez dwa lata od daty wypadku.

Trzeba bowiem pamiętać , że wprawdzie powód powrócił do pracy już po upływie dwóch tygodni po nim ale tylko dlatego , że uzyskiwane przezeń wynagrodzenie za pracę stanowiło ówczesnie jedyne źródło utrzymania całej rodziny. Mimo powrotu do pracy , co prima facie mogłoby usprawiedliwić wniosek o szybkiej adaptacji A. P. do sytuacji faktycznej po śmierci M. , pozostawał on , podobnie jak matka i brat zmarłej przez okres dwóch lat , pod stałą opieką specjalisty psychiatry , korzystając także , ze wspomagania farmakologicznego , poprzez zażywanie środków uspokajających , uznawanych przez lekarza , za , w stanie zdrowia psychicznego powoda , niezbędne. Następstwa te , chociaż w ograniczonej , po upływie sześciu lat pod wypadku , skali , nadal w psychice pokrzywdzonego pozostają.

Te fakty , uwzględniając także , że rekompensata w postaci świadczenia z tytułu zadośćuczynienia ma charakter jednorazowy , chociaż służy wyrównaniu „ całej „ krzywdy , w tym odczuwanej przez powoda już po zakończeniu sporu sądowego , dają Sądowi II instancji podstawę do sformułowania wniosku , iż właściwą wielkością należnego powodowi świadczenia z tytułu zadośćuczynienia mającego wyrównać krzywdę spowodowaną następstwami śmierci córki , jest suma 60 000 złotych.

Zatem , biorąc pod uwagę , iż od ubezpieczyciela sprawcy wypadku otrzymał on z tego tytułu dotąd , 20 000 złotych , to suma dodatkowa , która jest mu należna , by w ten sposób została zrealizowana kompensacyjna funkcja zadośćuczynienia , zamyka się wielkością 40 000 złotych.

Ocena ta zdecydowała nie tylko o podzieleniu jako zasadnego , zarzutu apelacyjnego ale także o zmianie orzeczenia Sądu I instancji oraz oddaleniu apelacji w pozostałym zakresie.

Biorąc pod rozwagę , że , jak wynikało z jednoznacznego stanowiska pełnomocnika powoda w ramach zakresu środka odwoławczego, nie negocjował on przyznania powodowi przez Sąd niższej instancji sumy 1958 złotych z tytułu skapitalizowanych odsetek , zmiana ta polegała na zwiększeniu kwoty wskazanej w pkt I sentencji wyroku Sądu Okręgowego o kwotę 20 000 złotych.

Zwiększenie świadczenia powoda w tej skali, miało i to następstwo , w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu iż ostatecznie porównanie wysokości roszczenia , którego A. P. dochodził z tym , które zostało ocenione jako usprawiedliwione usprawiedliwiało wzajemne zniesienie tych kosztów pomiędzy stronami na podstawie art. 100 kpc , skoro powód wykazał je, oraz uległ w procesie , niemal w skali po 50 %.

Z podanych przyczyn, Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt 1 i 2 wyroku na podstawie art. 386 §1 i 385 kpc.

Wskazana wyżej przyczyna, a nie argumenty wskazane przez powoda w tej części apelacji , która dotyczyła polemiki z rozstrzygnięciem o tych kosztach zawartym w kontrolowanym instancyjnie wyroku , zdecydowały o zreformowaniu także punktu III orzeczenia z 30 października 2014r.

Stwierdzenie to ma istotne znaczenie dla rozliczenia pomiędzy stronami kosztów postępowania odwoławczego, w ramach którego obydwie strony domagały się przyznania od przeciwnika procesowego kosztów postępowania tak zażaleniowego jak i apelacyjnego.

W zakresie postępowania zażaleniowego - z przyczyn wyżej wskazanych - A. P. (1) musi być uznany za – w całości - , przegrywającego , a zważywszy na ostatecznie określoną w apelacji, wartość przedmiotu zaskarżenia , opierając rozstrzygnięcie na podstawie art. 100 kpc w zw z art. 108 §1 i 391 §1 kpc , Sąd II instancji przyjął wzajemna relacja pomiędzy tym w jakim zakresie ją uwzględniono wynosi jak 1/3 do 2/3.

Przyjmując pewne przybliżenia tego wzajemnego stosunku Sąd Apelacyjny skonstatował , że powód poniósł w ramach całości postępowania odwoławczego łącznie sumę 3450 zł [750 zł + 2700 zł].

Natomiast po stronie przeciwnej podlegają rozliczeniu koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym i apelacyjnym , łącznie 3 000 zł [2700 zł + 300zł]

Przy zastosowaniu wskazanego wyżej stosunku do obu tych wielkości, stronie pozwanej należna jest od powoda z tytułu kosztów postępowania odwoławczego suma 841, 50 zł [3 000x0,66]- [3450 zł x 0, 33]./ [punkt 4 sentencji wyroku/.